

11 juli een feestdag?

Zaterdag 11 juli 2020; precies 580 dagen geleden viel de regering MICHEL over het zagezegd niet afdwingbare MARRAKESH-akkoord: of hoe de waarheid geweld wordt aangedaan. De goedkeuring van het MARRAKESH-akkoord diende als opstap voor de toenmalige premier naar Europa; de goede kant van de MICHEL-geschiedenis!

De verkiezingen van 26 mei 2019 liggen ondertussen 412 dagen achter ons. VANDELANOTTE-REYNDERS, BOURGEOIS-DEMOTTE, Paul MAGNETTE, COENS-BOUCHEZ, Koen GEENS, DEWAEEL-LARUELLE, ROUSSEAU-MAGNETTE zijn er niet in geslaagd de door de tegenstellingen tussen noord en zuid een uitvoerbaar federaal regeerakkoord samen te stellen.

COENS, LACHAERT en BOUCHEZ zijn voorlopig de laatste in de eindeloze rij die pogingen ondernemen om de kwadratuur van de Belgische cirkel te vinden.

Onrespektvol worden zij met de DRIE KONINGEN vergeleken. De wijzen uit het oosten, CASPAR, MELCHIOR en BALTHAZAR volgden de opgaande ster en hadden goud, wierook en mirre bij in hun zoektocht naar de Heiland.

De Belgische "Koningen" hebben noch geschenken, noch een Heiland; enkel kommer en kwel begeleid hen in hun pogingen om het amechtig Belgisch voertuig door de technische controle te krijgen.

Bovendien zijn de Franstaligen niet te spreken over initiatieven die leiden tot een daling van de financiële transfers, het overdragen van de sociale zekerheid, inclusief de budgetten, aan de gemeenschappen en een financieringswet die de deelgebieden verantwoordelijkheden oplegt.

De “Drie Koningen” zullen toch eens moeten uitleggen waarom zij de helft van het Vlaams electoraal uitsluiten, dat wel goed is om jaarlijks om en bij de 12 miljard euro op te hoesten om het Waalse links politiek cliëntelisme te financieren. Over de besteding van deze gigantische overdracht van financiële middelen, die Vlaanderen onherroepelijk verarmen, mag zelfs geen vraag gesteld worden.

Ecolo, met haar Groen aanhangsel, drijft de arrogantie ten top door te weigeren de vertegenwoordigers van de grootste Vlaamse partij in dezelfde ruimte te ontmoeten. Indien Vlamingen maar zouden durven overwegen dezelfde houding aan te nemen zouden ze voor racisten worden uitgescholden. Bij UNIA blijft het intussen oorverdovend stil.

In dit kader zal de bestaande staatsschuld bijkomend belast worden door de maatregelen om de corona crisis te bestrijden. Belastingen verhogen wordt zo goed als onvermijdelijk. Deze zullen vooral Vlaanderen treffen: geen probleem voor het linkse zuiden zolang ze maar hun cliëntelisme kunnen financieren en politiek overleven.

Recent merkt de gouverneur van de Nationale Bank (de Tijd van 2 juli 2020) op dat de economische structuur van het zuiden des lands afhangt van de financiële Vlaamse transfers. De overheidsuitgaven in het zuiden des lands bedragen 70% van het bruto regionaal product; de perfecte vertaling van de linkse

ideologie over de taalgrens. De linkse beleidsvoerders maken zich evenmin zorgen over de vaststelling dat de productiviteit van de Waalse economie onvoldoende is om hun sociale uitgaven te financieren.

Geen probleem echter, om te voorzien in de onstelpbare nood aan financiering van hun cliëntelisme, worden deze uitgaven met leningen gefinancierd. Deze leningslast wordt aan de federale staatschuld toegevoegd die door de Vlaamse belastingbetaler afgelost wordt. Hierdoor wordt Vlaanderen meegezogen in het financieel moeras van de Waalse linkerzijde.

Als toppunt van de arrogantie vond Elio DI RUP0, Waalse minister-president, het nodig de gouverneur van de Nationale Bank te schofferen in plaats van in eigen boezem te kijken en vast te stellen dat zijn beleid een blijvende achteruitgang van zijn bevolking in de hand werkt. Dit bewijst andermaal, voor zover nog nodig, dat de Waalse linkerzijde niet bij machte is een geloofwaardig herstelbeleid te voeren omdat het hiermede het eigen bestaan hypothekeert.

De federale rompregering, die ééndrachtig beslist zolang het uitgaven betreft, zal onvermijdelijk geconfronteerd worden met ideologische keuzes van zodra het ontvangsten (nieuwe belastingen) betreft. Tenzij de Vlamingen andermaal door de knieën gaan is een kortsluiting niet uit te sluiten, hetgeen tot vervroegde verkiezingen zou kunnen leiden.

Vlaanderen, dat het grootste deel van deze crisis zal moeten financieren, moet kunnen beschikken over doeltreffende middelen om de besteding van de financiële middelen voor het Waals gewest en de Franse gemeenschap op hun accuraatheid te controleren en er kunnen op toezien dat deze niet afgeleid

worden om hun politieke comfortzones te financieren.

De economische en financiële gevolgen van de corona crisis beletten de Waalse linkerzijde, hierin gevolgd door de SPa, echter niet een lans te breken voor hogere minimumlonen en sociale uitkeringen, investeringen in openbare voorzieningen, een staatsgeleide economie en nationalisering. Hoe dit zal gefinancierd worden blijft gehuld in de nevelen tussen Samber en Maas.

De huidige staatsstructuur, met een grondwet die de Vlaamse demografische meerderheid tot een politieke minderheid gedegradeerd heeft, moet worden verlaten.

Behoudens een deus ex machina zullen de “Drie Koningen” de onderhandelingen voeren binnen het huidige grondwettelijke kader, hetgeen betekent dat de Vlaamse onderhandelaars op ieder ogenblik kunnen geconfronteerd worden met een arsenaal van blokkeringen.

Deze blokkering kan doorbroken worden door artikel 35 van de grondwet toe te passen, hetgeen inhoudt dat alle bevoegdheden aan de gewesten en de gemeenschappen worden toevertrouwd en de residuaire bevoegdheden aan de federale staat, ofwel de grondwet herschrijven, die uitgaat van een Vlaamse en een Waalse natie die autonoom beslissen over de organisatie van hun staatsverband, rechten en plichten van de burgers, en de middelen die ervoor dienen gevraagd te worden en de verantwoording voor het gebruik ervan.

Dat is de echte opdracht van de “Drie Koningen”: kiezen voor Vlaamse welvaart in een Vlaamse natie en zich niet langer

laten verdrukken tot onderhorigen van de Franstalige minderheid en er op de koop toe nog voor betalen.

Daar is noch goud, wierook of mirre voor nodig; enkel politieke moed en onverzettelijke Vlaamse vastberadenheid.

Dan pas zal 11 juli het voor Vlaanderen een feestdag zijn.

In niet mis te verstane bewoordingen schreef Willem ELSSCHOT in 1947: *'Gij dacht, o lijdzaam volk, dat 't gruwelijk getij der oude tirannie voor immer was voorbij.*

Weet dat uw stem door niemand wordt aanhoord, zolang gij stamelend bidt of bedelt aan de poort.

h/t Willy DE WAELE Ere burgemeester